

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево браћо и сестре и ове године, дочекасмо по милости Божијој почетак Великог Часног и Ускршњег поста. У време које је Црква одредила да извршимо смотру над собом, над душом својом, над животом својим. Да видимо шта се у нама накупило у протеклих годину дана, да видимо шта има лошег у нашем животу, нашим делима, нашим мислима, у нашим осећањима, и да у току поста то исповедимо пред Богом, да би добили опроштај наших грехова. Свети Велики пост је најпогодније време у години, за очишћење себе и своје душе. Другим речима данас на покладе, Свето Јеванђеље које смо овде читали, ми видимо да се налазимо пред вратима Раја, али закључаног Раја. Рај је закључао наш праотац Адам, неузддржањем. Јер је нарушио пост, који му је био од Бога одређен. Да не једе са једног дрвета само у врту, а са свих осталих може да једе.

Дакле забрана једне врсте хране, био је пост дат нашим прародитељима Адаму и Еви. И они тај пост нису одржали. Прекршили су га. И шта се десило? Изгнани су из Раја, Рај је за њих закључан и њихово потомство је наследило тај њихов грех, од Адама до последњег човека који ће се родити на земљи. То је тај првородни грех, који се преноси путем природног рађања. А ми се налазимо пред вратима закључаног Раја, дакле како ћемо га отворити, како ћемо ући поново у Рај? Помоћу поста! Дакле да употребимо исти кључ којим је Рај закључан, да тим истим кључем и отворимо Рај и уђемо у њега. Зато је Света Црква установила овај Велики Часни пост, да би нам показала да се, као што је Господ говорио, само да се зли род из рода људскога, из душе човечије, из срца нашега, може истерати постом и молитвом.

Али када говоримо о посту, не мислимо само на уздржање од хране, од мрсне хране. То је само телесни пост, али човек се састоји не само од тела, него од тела и душе. Постоји телесни пост, то је уздржавање од хране, али постоји и духовни пост који је много важнији од телесног, јер сам телесни пост не доноси користи, ако није удружен

са тим духовним постом. А духовни пост шта је? Опет уздржање. Уздржање од рђавих дела, од рђавих грешних мисли, од рђавих и хулних речи, непристојних речи, уздржавање руке од крађе, неправде, ноге од кривога пута. Дакле уздржавање од свакога греха, који ђаво покушава да нам подметне, да нас приволи на њега. А пре свега и изнад свега у данашњем Светом Јеванђељу се тражи, препоручује у току целог поста, па и у току целог нашега живота. Да један другоме опраштамо грехе наше, дакле увреде. Које нам је неко нанео или ми некоме нанели.

Сада бар у току овога поста треба то да се превазиђе. Да опростимо те увреде, да их заборавимо, да их не поновимо више, и да нас оне не муче више. Јер каже: „Ако опростите ви један другоме грехе ваше, онда ће и Бог опростити вама грехе ваше“. То је дакле услов, међусобни мир, помирење, праштање, јесте услов да Бог нама опрости грехе наше које смо као људи, по слабости својој учинили.

Данас се тако десило, да на овај дан, када почињемо Велики Свети пост, славимо и преподобног Симеона Мироточивог, оца Светитеља Саве нашега, онога који је оставио царски престо и отишао где? У Свету Гору да се подвизава. У посту у молитви и у осталим монашким врлинама. Он је наш путовођа, он је нама пример шта треба да радимо и како да поступамо у своме животу. Он је у овим крајевима живео, ту је недалеко рођен и Свети Сава, а Свети Симеон Мироточиви је оставио нама своје сјајне и славне задужбине Студеницу, Ђурђеве Ступове и још неке које је он овде у земљи Српској подигао и саградио, да би нама били као куле светиље у нашем животу. Да гледамо те наше светиње, да се у њима Богу молимо, да се у њима исповедамо, и да се у њима и кроз њим припремамо за сусрет са Васкрслим Господом, а самим тим и припремамо за своје, за наше лично васкрсење, када дође дан последњи овога света.

Свети Симеон Мироточиви је дакле један диван пример светитеља Божијега који је још пре кнеза Лазара, знао је и определио се за

Царство небеско, јер је знао да је земаљско за малена Царство, а небеско увек и до века. Тај његов завет, тај његов аманет се преносио кроз сву историју нашу и Свети кнез Лазар на Косову пољу, он се такође определио и изабрао Царство небеско, а тиме и цео наш народ је кренуо светосавским путем, којим треба да идемо у нашем животу и да останемо на томе путу. Непоколебиви, да чувамо веру коју нам је он предао, а коју је он примио од Светих отаца и Цркве Православне, да се у тој вери трудимо и да спасавамо душе своје. Да тој вери и том путу Светог Симеона и Светитеља Саве, Светог кнеза Лазара и осталих угодника из рода нашега, да учимо нашу децу и омладину, да би се име Божије у нашем народу славило од сада па до века док је сунца и док је месеца.

Нека је данас срећна слава и овом овде маленом нашем храму, који је посвећен Светом Симеону Мироточивом, зато што је ово на његовој овде постојбини, на његовој имовини овде саграђен и подигнут, а подигнут је онако како видите не како би смо желели величанствени храм неки, него скромна Катакомба, али Дух Божији у тој Катакомби живи. Нека је срећна слава оцу Висариону, његовој братији а и свима који су данас овде дошли и који славе Светог Симеона.